

[Glistrup.]

gik på eventyrtogt i udvalgsværelse 1. Det var derfra, man så fik blokeret enhver rimelig udvikling i dansk politik inden for i hvert tilfælde det næste år.

For sandheden er jo, som hr. Schlüter bl. a. fremhævede det, at dette forlig indeholder et enkelt punkt, punkt 1 i afsnit III, som aldeles blokerer en fornuftig udvikling i dansk politik i det kommende år, hvis forliget virkelig skal ophøjes til lov. Det er ikke rigtigt, når hr. Poul Westergaard håber på, at efter dette kommer der hurtigt en lysning, kommer der hurtigt et forår. Det gør der ikke, hvis det tal på 1.550 mill. kr., som findes i forliget som maksimum for, hvad vi kan lave af offentlige besparelser på statsbudgettet frem til 1. april 1975, virkelig kommer til at stå ved magt.

Jeg ved godt, at hr. Christophersen trøster sig med, at der foran de 1.550 mill. kr. står det lille ord „mindst“, men det hører jo til den almindelige dialektik i dette forlig, at når man skriver mindst 1.550 mill. kr. i punkt 1, så definerer man i punkt 2, at i det foregående betyder ordet „mindst“ „højest“. Hvordan man end vender og drejer sig, kan vi ikke, som det også fremgår af hr. Per Hækkerups udtalelser her fra talerstolen for et øjeblik siden, komme videre end de 1.550 mill. kr. i offentlige besparelser, hvis dette skrækkelige forlig virkelig skal få lov til at blive ophøjet til lovskræft.

Derfor er det så uhyre vigtigt, at vi nu ikke yderligere det ene år efter det andet sinker som man i dansk politik de sidste 10-15 år har sinket, at man kommer i gang med de bestræbelser, som perspektivplanlægningen fremfor noget andet har påpeget vi skal i gang med, og stadig bliver ved med at skubbe tingene ud foran os.

Hvor øjner man da lys i dette mørke? Ja, hr. Brusvang øjnede lys i den udtalelse fra flertallet, der er i betænkningen om, at man er enig om, at der allerede i indeværende folketingssamling bør indledes et arbejde med en offentlig udgiftsreform med henblik på sænkning af indkomstskattetrykket. Hr. Brusvang glædede sig over, at man havde kunnet få socialdemokratiet til at skrive under på det. Her var lyset for hr. Brusvang, når hans korte knallert var fuset ud og ikke længere kunne fungere, når denne

forløbige kortvarige løsning havde udtømt sine virkninger.

Men der er ingen grund for hr. Brusvang til at glæde sig over de ord. Det er ord, som vi, der har siddet ved fjernsynsskærmen i de næsten 2 år, hr. Per Hækkerup var budgetminister, har hørt gang efter gang. Nu har vi indledt det dybtgående arbejde for at få offentlige udgiftsreformer og besparelser med henblik på en sænkning af indkomstskattetrykket, og vi hørte det såmænd også, før hr. Per Hækkerup blev budgetminister. Der er intet nyt under solen i disse tomme ord om, at man skal indlede et dybtgående arbejde i den henseende. Vi har al mulig erfaring fra de sidste 10-15 år for, at sådan nogle ord ikke følges op af nogen som helst reel dækning. Vi får at vide hver evig eneste gang: ja men denne gang skal det være. Denne gang skal det være. Men det er ikke blevet nogen af gangene, og det er tålmodigheden aldeles udtømt med. Derfor er lyset ikke at finde i det, som hr. Brusvang fremhævede.

Skal vi overhovedet finde lys i dette mørke, så kan lyset kun findes et eneste sted efter dette forligs indgåelse, og det er i grundlovens § 42. Kun hvis man kommer med den hurtige handling, som grundlovens § 42 kræver inden for de næste 4-5 dage, kun hvis man slutter op om at skære hovedet af den skam, som mange vil føle ved at sige ja til et initiativ fra fremskridtspartiets side, kun hvis man gør det og går med til at samle sig om dette initiativ med hensyn til at nå op på de mindst 60 folketingsmedlemmer, kan vi her øjne nogen som helst mulighed for, at der kan føres en fornuftig økonomisk politik i dette land i det næste års tid.

Hr. Per Hækkerup var af den opfattelse, at befolkningen forstod dette økonomiske forlig og ville slutte op bag det. Det er da muligt, at befolkningen vil det. Hverken hr. Per Hækkerup eller jeg skal selvfølgelig gøre os til dommere over, hvad vi tror at befolkningen vil gøre. Men vi kan da vistnok være enige om, at det, som dette forlig udtrykker, i den grad går på tværs af den tale, der blev ført over for befolkningen i ugerne op til den 4. december, i den grad går på tværs af, hvad befolkningen måtte forvente af dette folketing, at man anstændigvis må lade befolkningen få lov til at tale igen.